

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **T. Č.**, zastoupen Mgr. Rostislavem Šustkem, advokátem v Praze 1, Vladislavova 17, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Praha 4, Kongresová 1666/2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ve věcech služebního poměru ze dne 13. 1. 2012, č. j. 3/2012 (KRPA-77480-4/ČJ-2011-0000Kr),

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včas podanou žalobou dne 21. 3. 2012 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ve věcech služebního poměru ze dne 13. 1. 2012, č. j. 3/2012 (KRPA-77480-4/ČJ-2011-0000Kr), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy pro ekonomiku ve věcech služebního poměru ze dne 13. 10. 2011, č. j. PSP-226/VO-2006, o neposkytnutí náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě podle § 92 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

Rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy pro ekonomiku ve věcech služebního poměru ze dne 13. 10. 2011, č. j. PSP-226/VO-2006, nebyla poškozenému poskytnuta náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě podle § 92 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. a jednorázové mimořádné odškodnění podle § 92 odst. 4 téhož zákona.

Správní orgán prvního stupně konstatoval, že poškozený utrpěl dne 1. 5. 2006 úraz při výkonu služby, když byl při služebním zákroku, předvádění K. J., fyzicky napaden P. S. kopem pravé nohy do oblasti levé hýždě. Podle posudku ošetřujícího lékaře utrpěl zlomeninu kostrče s následným omezením hybnosti páteře středního stupně s kořenovým drážděním.

Pro účely náhrady škody ve služebním poměru byl služebním funkcionářem s personální pravomocí dne 19. 5. 2006 přijat závěr, že se jedná o úraz služební podle § 88 služebního zákona. Neschopnost ke službě byla vystavena od 2. 5. 2006 do 1. 5. 2007 včetně, od 2. 5. 2007 mu byl poškozenému přiznán plný invalidní důchod.

Rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ve věcech služebního poměru ze dne 13. 1. 2012, č. j. 3/2012 (KRPA-77480-4/ČJ-2011-0000Kr), bylo zamítnuto odvolání poškozeného proti citovanému rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy pro ekonomiku ve věcech služebního poměru ze dne 13. 10. 2011 o neposkytnutí náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě podle § 92 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. V jeho odůvodnění žalovaný správní orgán především zmínil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. srpna 2008, č. j. 5 Ca 294/2006-68, jímž bylo zrušeno rozhodnutí ředitele Policie ČR, správy hl. m. Prahy, ve věcech služebního poměru, ze dne 7. 9. 2006, č. j. 5046/2006, kterým bylo zamítnuto odvolání T. Č. a potvrzeno rozhodnutí ředitele Policie ČR, obvodního oddělení Praha II, ve věcech služebního poměru, ze dne 22. 6. 2006, č. j. 2225/2006, kterým byl T. Č. podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona č. 186/1992 Sb. propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR pro porušení služební přísahy. V návaznosti na citovaný rozsudek Městského soudu v Praze zrušil odvolací orgán prvostupňové rozhodnutí v dalším odvolacím řízení.

Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 13. 1. 2012 konstatoval, že poté dne 18. 12. 2008 bylo vydáno oznámení ředitele obvodního ředitelství ve věcech služebního poměru čj. 6246 s tím, že vrchnímu inspektorovi nprap. T. Č. skončil služební poměr příslušníka Policie ČR uplynutím dvou kalendářních měsíců ode dne podání žádosti o uvolnění ze služebního poměru, tj. dnem 31. 7. 2006.

Žalovaný dále konstatoval, že v dubnu 2008 žalobci byla přiznána náhrada za bolest a ztížení společenského uplatnění v celkové výši 45.000 Kč a náhrada za ztrátu na služebním příjmu po dobu neschopnosti ke službě za období od 2. 5. 2006 do 1. 5. 2007 včetně, ve výši 113.911 Kč. Náhrada za účelně vynaložené náklady spojené s léčením mu byla poskytnuta rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 12. 10. 2011, č. j. PSP-226/VO-PR-2006, ve výši 1.260 Kč.

Následně dne 30. 5. 2011 uplatnil žalobce nárok na náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti policisty ke službě v částce 485.756 Kč a nárok na jednorázové mimořádné odškodnění ve výši 397.750 Kč. Tyto náhrady mu však nebyly

poskytnuty, neboť služební poměr žadatele skončil dne 31. 7. 2006 uvolněním podle § 105 zákona č. 186/1992 Sb. Nebyla tedy splněna zákonná podmínka skončení služební poměru propuštěním podle § 106 odst. 1 písm. b) tohoto zákona na základě pravomocného rozhodnutí (posudku) lékařské komise o dlouhodobé nezpůsobilosti policisty k výkonu jakékoliv funkce v policii. Na základě zjištění, že důvodem ukončení služební poměru žadatele byla jiná právní skutečnost než následky služební úrazu, neboť žadatel byl uvolněn ze služební poměru na vlastní žádost, odpovědnost policie za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti žadatele ke službě podle § 92 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. ani povinnost poskytnout jednorázové mimořádné odškodnění podle § 92 odst. 4 tohoto zákona v dané věci nevznikla.

Žádost o uvolnění podle § 105 zákona č. 186/1992 Sb. byla jednostranným právním úkonem příslušníka směřujícím ke skončení služební poměru a služební funkcionář byl povinen takové žádosti vyhovět. Žadatel sice požádal o zpětvzetí své žádosti, ale služební funkcionář s personální pravomocí se zpětvzetím nesouhlasil, což bylo žadateli písemně sděleno. Žalovaný v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. září 2009, č. j. 4 Ads 133/2008 – 122, v němž se mj. konstatuje, že žádost o uvolnění ze služební poměru podle § 105 zákona č. 186/1992 Sb. nelze vzít zpět, ani ji nelze jednostranně odvolat.

Žalovaný správní orgán potom uzavřel s tím, že služební poměr žadatele skončil dnem 31. 7. 2006 na základě jeho žádosti o uvolnění ze služební poměru podle § 105 zákona č. 186/1992 Sb., nebyla tedy splněna podmínka trvání služební poměru nebo ukončení služební poměru z důvodů uvedených v § 42 odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, a proto žadatel nemá nárok na úhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení pracovní neschopnosti.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí s tím, že je nesprávné a nezákonné.

Žalobce nesouhlasil s tím, že mu nárok na náhradu za ztrátu na služebním příjmu a nárok na jednorázové mimořádné odškodnění vznikl až dne 2. 5. 2007 a poukazoval na to, že dnem 1. 1. 2007 nabyl účinnosti nový služební zákon, který váže nárok na poskytnutí požadovaných plnění na trvání služební poměru a/nebo na jeho skončení propuštěním z důvodu dlouhodobého pozbytí zdravotní způsobilosti k službě § 42 odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2003 Sb., a to z důvodu služební úrazu nebo nemoci z povolání. Žalobce se v této souvislosti dovolával rozsudku Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 21 Cdo 350/98 s tím, že ke stejným závěrům dospěl i správní orgán prvního stupně, když mu rozhodnutím ze dne 12. 10. 2011, č. j. PSP-226/VO-PR-2006, byla přiznána náhrada za účelně vynaložené náklady spojené s léčením.

Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že přechodná ustanovení nového služební zákona výslovně neupravují použitelnost předpisů starého služební zákona a dovolával se v této souvislosti nálezu Ústavního soudu II. ÚS 444/03.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 7. 6. 2012 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 13. 1. 2012.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 26. 5. 2015, při němž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 105 zákona č. 186/1992 Sb. policista musí být uvolněn ze služebního poměru, jestliže o to požádá. Žádost musí být písemná a doručena policii prokazatelným způsobem, jinak je neplatná (odst. 1). Služební poměr skončí uplynutím dvou kalendářních měsíců následujících po dni doručení žádosti o uvolnění, pokud se služební funkcionář a policista nedohodnou jinak (odst. 2).

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. září 2009, č. j. 4 Ads 133/2008–122, žádost o uvolnění ze služebního poměru podle § 105 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, nelze vzít zpět, ani ji nelze jednostranně odvolat.

Podle § 92 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti policisty ke službě nebo při uznání plné nebo částečné invalidity se poskytuje v takové výši, aby spolu s čistým služebním příjmem (výdělkem) oprávněného po služebním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání s případným invalidním nebo částečným invalidním důchodem poskytovaným z téhož důvodu se rovnala jeho průměrnému čistému služebnímu příjmu před vznikem škody způsobené služebním úrazem nebo nemocí z povolání. Přitom se nepřihlíží ke zvýšení invalidního důchodu pro bezmocnost ani ke změně výše a ke zvýšení již přiznaných důchodů podle předpisů o sociálním zabezpečení. Tato náhrada náleží policistovi nejdéle do konce kalendářního měsíce, ve kterém dovrší 65 let věku.

Podle § 92 odst. 4 zákona č. 186/1992 Sb. policistovi, jehož schopnost k výkonu služby byla změněna nebo který byl uznán invalidním v důsledku služebního úrazu, který mu byl způsoben trestným činem, při služebním zákroku, při výkonu služby v leteckém provozu, při plnění zvláštních úkolů uložených služebním funkcionářem, při práci s výbušninami, s chemickým, radioaktivním, vysoce virulentním nebo infekčním materiálem anebo za jiných obdobně nebezpečných podmínek, náleží jednorázové mimořádné odškodnění ve výši nejméně desetinásobku minimální mzdy stanovené zvláštním předpisem a nejvýše padesátinásobku minimální mzdy stanovené zvláštním předpisem. Jednorázové mimořádné odškodnění ve výši a za podmínek stanovených v první větě náleží též oprávněnému, jehož schopnost k výkonu služby byla změněna nebo který byl uznán invalidním v důsledku nemoci z povolání.

Podle § 106 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/1992 Sb. policista může být propuštěn ze služebního poměru, jestliže podle posudku lékařské komise dlouhodobě pozbyl ze zdravotních důvodů způsobilost vykonávat jakoukoliv funkci v policii,

Ze správního spisu soud zjistil, že původce služebního úrazu žalobce P. S., který jej dne 1. 5. 2006 při služebním zákroku, předvádění K. J. fyzicky napadnul, a to kopem pravé nohy do oblasti levé hýždě, nebyl pro uvedené jednání trestně stíhán. Postup podle § 92 odst. 4 zákona č. 186/1992 Sb. tedy v inkriminované věci nepřicházel do úvahy, neboť nebyla splněna základní podmínka, že služební úraz byl způsoben trestným činem. Možný sice byl pouze postup podle § 92 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., nicméně nebyla splněna zákonná podmínka skončení služebního poměru propuštěním podle § 106 odst. 1 písm. b) tohoto zákona, tj. na základě pravomocného rozhodnutí (posudku) lékařské komise o dlouhodobé nezpůsobilosti policisty k výkonu jakékoliv funkce v policii. V inkriminované věci však důvodem ukončení služebního poměru žalobce byla jiná právní skutečnost než následky služebního úrazu, neboť žalobce byl uvolněn ze služebního poměru na vlastní žádost. Odpovědnost žalovaného za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti žadatele ke službě podle § 92 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. tak nevznikla.

Pokud jde o zpětvzetí žádosti o uvolnění ze služebního poměru, přisvědčil Městský soud v Praze správnosti postupu žalovaného, který byl v souladu s citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 133/2008–122, podle něhož žádost o uvolnění ze služebního poměru podle § 105 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, nelze vzít zpět, ani ji nelze jednostranně odvolat.

Podle § 42 odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, příslušník musí být propuštěn, jestliže podle lékařského posudku zdravotnického zařízení dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost k výkonu služby, s výjimkou zdravotních důvodů souvisejících s těhotenstvím,

Podle § 103 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě se poskytuje po dobu trvání služebního poměru nebo v případě, že služební poměr skončil podle § 42 odst. 1 písm. h) v důsledku služebního úrazu nebo nemoci z povolání. Po skončení služebního poměru však náhrada za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě nenáleží, jestliže příslušník není výdělečně činný ani nepobírá invalidní důchod nebo podporu v nezaměstnanosti anebo podporu při rekvalifikaci.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. listopadu 2011, č. j. 4 Ads 72/2011 – 81, při stanovení výše náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě poskytované podle § 103 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, je rozhodným obdobím pro účely zjištění průměrného služebního příjmu před vznikem škody kalendářní čtvrtletí, které předchází skončení služebního poměru příslušníka podle § 42 odst. 1 písm. h) téhož zákona v důsledku služebního úrazu nebo nemoci z povolání.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. června 2012, č. j. 4 Ads 136/2011 – 109, příčinnou souvislost mezi služebním úrazem a vznikem škody (§ 100 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů) lze zkoumat jedinečně za předpokladu, že byl prokázán vznik služebního úrazu a existence škody na straně příslušníka bezpečnostního sboru. V opačném případě není možné příčinnou souvislost posoudit, neboť nejsou známy základní okolnosti, tedy jednání a následek, mezi nimiž má být vztah příčinné souvislosti zjištěn.

Městský soud v Praze musel především konstatovat, že v inkriminované věci je zřejmé, že mezi účastníky není spor o skutkové okolnosti, jde jenom o hodnocení právní podstaty toho problému, tedy o vyřešení otázky, zda na žalobcovu záležitost měla být použita ustanovení starého služebního zákona, tj. zákona č. 186/1992 Sb., anebo služebního zákona nového, tj. zákona č. 361/2003 Sb. Každý z těchto zákonů upravoval namítaný nárok na poskytnutí náhrady za ztrátu na služebním příjmu po skončení pracovní neschopnosti odlišně, přičemž stará právní úprava byla pro žalobce výhodnější než nová právní úprava.

Žalobce v podané žalobě namítal, že mu nárok na náhradu za ztrátu na služebním příjmu a nárok na jednorázové mimořádné odškodnění vznikl až dne 2. 5. 2007 a poukazoval na to, že dnem 1. 1. 2007 nabyl účinnosti nový služební zákon, který váže nárok na poskytnutí požadovaných plnění na trvání služebního poměru a/nebo na jeho skončení propuštěním z důvodu dlouhodobého pozbytí zdravotní způsobilosti k službě § 42 odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2003 Sb., a to z důvodu služebního úrazu nebo nemoci z povolání.

Žalobce v této souvislosti poukazoval na skutečnost, že mu byla poskytnuta náhrada za účelně vynaložené náklady spojené s léčením ve výši 1.260 Kč, a to rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, ze dne 12. 10. 2011, č. j. PSP-226/VO-PR-2006. Namítané rozhodnutí je podle názoru soudu ve vztahu k nárokům na náhrady škody uplatňovaným žalobcem v tomto řízení irelevantní. Z namítaného rozhodnutí jednoznačně a zřetelně vyplývá, že správní orgán postupoval podle § 2 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. podle § 91 písm. c) zákona č. 186/1992 Sb., podle něhož *policistovi, který utrpěl služební úraz, nebo u něhož byla zjištěna nemoc z povolání, je policie povinna v rozsahu, ve kterém odpovídá za škodu, poskytnout náhradu za účelně vynaložené náklady spojené s léčením*, když poskytnul náhradu za regulační poplatky za celkem 42 návštěv u ošetřujícího lékaře v období od 1. 1. 2008 do 31. 12. 2009. Poskytnutí této náhrady není spojováno s žádnými dalšími podmínkami a žadatel je ani nerozporoval podáním odvolání.

Městský soud v Praze tedy neshledal důvodnou námitku spočívající v tvrzení, že o jiných nárocích žalobcových, které vyplývají z jeho poškození zdraví, rozhodoval služební orgán podle staré právní úpravy, tj. zákona č. 186/1992 Sb., ačkoliv nárok vznikl později. Tady se však jedná o různé právní skutečnosti. Skutečnost, že o některých z nich služební funkcionáři rozhodli podle určitého právního předpisu, v namítaném rozhodnutí podle zákona č. 186/1992 Sb., nezakládá nijakou povinnost, aby i o těch dalších rozhodovali podle stejného právního předpisu, jestliže nároky jsou samostatné a jsou založené na různých právních skutečnostech.

Pokud se žalobce se v této souvislosti dovolával rozsudku Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 21 Cdo 350/98, musel Městský soud v Praze i tuto námitku odmítnout, neboť rovněž závěry Nejvyššího soudu jsou ve vztahu k inkriminované věci irelevantní.

Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 8. dubna 1999, sp. zn. 21 Cdo 350/98, judikoval: „I. Došlo-li u zaměstnance ke ztrátě na výdělků po skončení pracovní neschopnosti (při uznání invalidity nebo částečné invalidity), je zaměstnavatel povinen mu tuto škodu nahradit, jestliže byly splněny předpoklady vzniku odpovědnosti za škodu při pracovních úrazech podle ustanovení § 190 odst. 1 zák. práce, i když ztráta na výdělků vznikla až po skončení jejich

pracovního poměru. Východiskem pro výpočet náhrady za ztrátu na výděлку v takovém případě však nemůže být průměrný výdělek zaměstnance, stanovený z příjmů, které pobíral od tohoto zaměstnavatele, ale průměrný výdělek před vznikem škody, tj. průměrný výdělek, který by prokazatelně dosáhl u jiného zaměstnavatele za práci, kterou by pro něj vykonal, kdyby k pracovnímu úrazu (poškození na zdraví úrazem způsobeného) nedošlo. II. Požaduje-li poškozený zaměstnanec náhradu za ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti (při uznání invalidity nebo částečné invalidity) do výše průměrného výděлку dosahovaného u zaměstnavatele, který mu za škodu podle ustanovení § 190 odst. 1 zák. práce odpovídá, není porušením ustanovení § 153 odst. 2 o.s.ř., stanoví-li soud výši náhrady za ztrátu na výděлку v souladu s ustanovením § 195 zák. práce podle jiných příjmů poškozeného.“

Nejvyšší soud tedy řešil v rozsudku sp. zn. 21 Cdo 350/98 povinnost zaměstnavatele nahradit ztrátu na výděлку po skončení pracovní neschopnosti při splnění předpokladů vzniku odpovědnosti za škodu při pracovních úrazech podle ustanovení § 190 odst. 1 zák. práce, i když ztráta na výděлку vznikla až po skončení pracovního poměru, včetně výpočtu náhrady. Řešil otázku náhrady škody podle soukromoprávního předpisu, od něhož se služební zákony liší svými specifiky. Na žalobce jako bývalého policistu se však nevztahují ustanovení zákoníku práce, nýbrž ustanovení zákona č. 186/1992 Sb., popř. zákona č. 361/2003 Sb.

V inkriminované věci podstatným problémem je skutečnost, že nový služební zákon č. 361/2003 Sb. neobsahuje žádná přechodná ustanovení, která by stanovovala, že na řešení otázek spojených s náhradami za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě se použije buď dosavadní právní předpis, tj. zákon č. 186/1992 Sb., anebo naopak výlučně právní předpis nový, tj. zákon č. 361/2003 Sb. Pokud ovšem není upraveno *expressis verbis*, že se v těchto případech použije právní úprava dřívější, potom nelze dospět k jinému závěru než, že je nutno použít právní úpravu novou, tj. zákon č. 361/2003 Sb.

Městský soud v Praze v inkriminované věci se v podstatě ztotožnil se závěrem žalovaného správního orgánu v tom smyslu, že relevantní právní skutečností je okamžik, kdy skončila žalobcova pracovní neschopnost, resp. neschopnost ke službě. Teprve s tímto okamžikem totiž byla spojena skutečnost, že žalobce nebude moci dále dosahovat příjmů, které by byly srovnatelné s jeho služebním příjmem před událostí, která znamenala jeho poškození zdraví. Teprve od tohoto okamžiku by mu vznikl nárok na náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti. Tento okamžik ovšem nastal dne 2. 5. 2007, tedy v době účinnosti nového služebního zákona, tj. zákona č. 361/2003 Sb., který koncipoval nárok na náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení pracovní neschopnosti, resp. neschopnosti ke službě, s jistým omezením. Nový zákon váže nárok na náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti na to, že buď policista nadále setrvává ve služebním poměru, popř. byl ze služebního poměru propuštěn na základě ustanovení § 42 odst. 1 písm. h) nového služebního zákona, tj. zákona č. 361/2003 Sb. Tedy v podstatě z důvodu ztráty zdravotní způsobilosti vykonávat nadál službu.

V inkriminované věci je zřejmé, že žalobce ke dni vzniku tohoto nároku na náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení pracovní neschopnosti, tj. dne 2. 5. 2007, již nebyl ve služebním poměru, když tento zanikl na základě jeho žádosti o uvolnění ze služebního poměru, k čemuž došlo již dne 31. 7. 2006. Je tedy zřejmé, že žalobce nebyl ani z toho služebního poměru propuštěn podle ustanovení § 42 odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2003 Sb., tedy nebyla splněna ani jedna z těch podmínek, kterou nový služební zákon, tj. zákon č.

361/2003 Sb. pro vznik nároku na náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti stanovil.

Za tohoto stavu věci pak ovšem nezbylo, než žádost žalobce, jíž se tedy domáhal přiznání náhrady za ztrátu na služebním příjmu zamítnout. S argumentací žalovaného tak, jak je použita v žalobou napadeném rozhodnutí se Městský soud v Praze v podstatě ztotožnil, když neshledal zákonné předpoklady pro to, aby ve věci mohla být aplikována právní úprava starší, tedy úprava vycházející ze zákona č. 186/1992 Sb.

Podle žalobcem namítaného nálezu Ústavního soudu ze dne 30. června 2005, II. ÚS 444/03, nárok ustanoveného obhájce na odměnu a náhradu hotových výdajů dle § 151 odst. 2 trestního řádu, je nutno posuzovat jako nárok hmotněprávní, včetně důsledků ve vztahu k přípustnosti retroaktivity. Pokud přechodná ustanovení novely nestanoví nic o režimu nároku vzniklém před její účinností, je třeba přijmout výklad, který šetří smysl a podstatu základního práva. Opačný aplikační či interpretační postup znamená porušení čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod

Podle názoru Městského soudu v Praze nelze namítaný nález Ústavního soudu II. ÚS 444/03, v inkriminované věci aplikovat. Mlčení přechodných ustanovení zákona 361/2003 Sb. nevede k závěru o zániku nároku na náhradu za ztrátu na služebním příjmu po skončení neschopnosti ke službě. Nový zákon s ohledem na novou terminologii pouze upřesňuje podmínky pro úspěšné uplatnění nároku.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. května 2015

**JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu**

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová